ممدوح بودن اختلاف قرائات و اعتبار آنها نزد بزرگان امامیه

شاگرد:...

استاد: اختلاف ممدوح در تبیان است. خودشان فرموده بودند. شاید قریب به ثلث تبیان، توضیح قرائات است. مرحوم شیخ مفصل نقل می‌کنند. بعد هر کجا می‌رسند و می‌گویند این قرائات مساوی است و اعتبار خودش را به دست آورده، اولش می‌گویند الجائز بین القراء؛ آن چه که جواز شرعی دارد تا قرائت بکنید؛ مرحوم شیخ اگر دو تا سه قرائت هم بشود، می‌گویند همه آنها درست است. آن جایی هم که اعتبار سندیت و اشتهار را کسب نکند می‌گویند نه. من قبلاً عبارت ایشان را خوانده‌ام. مثلاً می‌گویند در اینجا شش قرائت داریم. فرمودند غیر از سه تا از آنها، جایز نیست قرائات دیگر خوانده شود.

شاگرد: مالک نمی‌دهند؟

استاد: مالک را اشتهار می‌دانند. اشتهار همینی است که ما می‌گوییم؛ اگر بین قراء سند دارد و مطمئن هستند که به ملک وحی می‌رسد؛ نه اینکه هر کسی از جیب خودش، از اشتباه خواندن، از اجتهاد خودش در آورده باشد. المجاز بین القراء؛ مجاز بین القراء چیست؟ لایجوز ان یقراء الا بالاثر. ان القرائة سنة متبعة. حتی خود شیخ در تبیان می‌گویند. می‌گویند اگر اینطور نبود که قرائت سنت متبعه باشد، می‌توانستید به این صورت هم بخوانید.

شاگرد: دوباره اشکال اصلی جواب داده نمی‌شود. ما می‌خواهیم بدانیم که قرائت یکی بوده ای چندتا، شیخ با این فرمایششان روایت را برای ما معنا می‌کنند که اختلاف ممدوح و مذموم داریم. ولی این اختلافها با حرف واحد چگونه جمع می‌شوند؟

استاد: اینکه آنها می‌گفتند حرف واحد محو شده و تنها تعارض می‌دیدند، الآن عرض می‌کنم که اینطور نیست. شواهدی که هست، این است؛ احتمال دیگری هم مطرح کنم.

بازبینی #2
ایجاد شده 25 آوریل 2024 12:45:08 توسط ... .
به روزرسانی شده 3 ژوئن 2024 10:18:37 توسط ... .